

— Кризиса — незнамъ. За него и не мисля. Но какъ ще се мине кризиса отъ натиска на тия невъзможни хора, като Пашанка, които най-жестоко се нахвърлятъ върху мене да ме насилятъ пакъ да лицемѣря.

— Щомъ ти наддѣля на онова, що става въ тебе — отпора на външнитѣ е лесенъ.

— Не е май тѣй лесенъ.

— Съвсѣмъ лесенъ даже: заключи вратата на стаята си и никого не пущай — туй то!

— Какъ просто и силно го каза, братко! — а пъкъ азъ се измъжчвамъ и не мога да бѣда такава.

— Ще бждешъ, ще бждешъ. Но да оставимъ твойта урися. Махни ржка и свѣршено! Сега ето защо те викамъ:

Азъ трѣбва да замина утрѣ. А имамъ цѣнни мои ржкописи, които не искамъ да взема съ себе си. За всѣкой случай, ето ги, ще ги приберешъ и ще ми обѣщаешъ, че даже ти нѣма да ги четешъ. Това сж мои лични наблюдения — и не искамъ да ти знае кой. Ако пъкъ не се върна — изгори ги.

Ана го гледаше замислена.

— Грижи се за мама, утѣшавай я. И не я оставяй на старини да проклина живота си. Тя се е вживѣла съ своитѣ привички и вѣрвания, не бива да се свидѣтелствува съ тѣхъ.

При тия думи, като че и на двамата легнаха студени плочи въ душитѣ и замълчаха.

То бѣше чувството прѣдъ смъртта.

Радивой, попримрѣжилъ очи, прѣживѣваше навѣтитѣ на току що прѣгледанитѣ си бѣлѣжки и прѣдъ него всички настроения се сливаха въ нѣкаква вечерна гледка, която той бѣше гледалъ нѣкога, но гдѣ — Не можеше да си спомни.

И сега тая гледка се вживѣваше прѣдъ него, възможваше се съ всичката си ясность. И колкото по-вече примрѣжваше клепачи — толкова картината се открояваше въ въображението му . . .

— Необятни равнини съ глѣхнало надъ тѣхъ вечерно небе, озорявано отъ гасналитѣ лжчи на слънцето, което затѣва въ равнинитѣ . . . и тамъ нѣгдѣ задъ безбрѣжно блатото лакатуши златна ивица отъ потъващето слънце. Далечъ се мѣркатъ тукъ-тамъ куни, самотни дървета и